

— Παρατηρήσατε, παρακαλῶ ἀκόμη, πῶς γίνεται νὰ μὴ ἔχω γράμμα ; Εἶναι ἀδύνατον !

Καὶ ὁ ὑπάλληλος ἀγανακτεῖ, δικαίως, καὶ ἀπαντᾷ μετὰ τραχύτητος. Φεύγει τότε ὁ ἰκέτης τῆς παραμυθίας ἐνὸς μικροῦ τεμαχίου χάρο- του ἄφωνος. Ἐνίοτε ἡ μορφή του δὲν ἐμφανίζεται πλέον ποτὲ πρὸ τοῦ παραθύρου τοῦ ταχυδρομείου.

Εἶμαι βέβαιος, ὅτι παρ' ὅλον τὸ μαρτυρικὸν αὐτῶν ἐπάγγελμα, ἐπάγγελμα εἰς τὴν ἐνάσκησιν τοῦ ὁποίου φυσικὸν εἶναι νὰ ἐξαντλήται ἡ ἀνθρωπίνη ὑπομονή, οἱ ὑπάλληλοι ἐπὶ τῆς διανομῆς, ἐὰν ἐψυχολογοῦν ἐπὶ τῶν παραδόξων τούτων ἐπαιτῶν μᾶς ἐπιστολῆς, οἱ ὅποιοι ἔχονται αὐτῆς, ὡς ἀπὸ θανάτου σωτηρίας, οἱ ὅποιοι τρόπον τινὰ ζητοῦν ἀπ' αὐτὸν νὰ τὴν δημιουργήσῃ, θὰ ἦσαν πρὸς αὐτοὺς πολὺ συγκατα- βατικοὶ, πολὺ οἰκτιρμονες.

Ἐκεῖνο τὸ, — Παρατηρήσατε ἀκόμη, — δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἔχω γράμμα, — ἐκφράζει συντετημένως τόσα πράγματα ! Τὸν πόθον τῆς ζωῆς, τὴν θανάτου τῆς ἀμφιβολίας, εἰς τὸν ναυαγὸν, ὅστις δὲν θέλει νὰ πιστεύσῃ ὅτι δὲν τοῦ ἔτειναν τὴν χεῖρα ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἀγαπᾷ, ὅλα ταῦτα καὶ πολλὰ ἄλλα περιλαμβάνει ἡ ταπεινὴ ἰκεσία πρὸς ἀνα- θεώρησιν τῆς στυγνῆς ἐκείνης ἐτυμγορίας. — Ὅχι· δὲν ἔχεις γράμμα. —

Ἄλλοτε πάλιν εἰς τὸ ξηρὸν ὄχι τοῦ ὑπαλλήλου τῆς διανομῆς, ἀπαν- τᾷ εἰς μονοσύλλαβος ψιθυρὸς, ἐν Ἄ !, τὸ ὁποῖον εἶναι κατ' ἀλήθειαν διάτορος κραυγὴ ἀπογνώσεως· ἰσοδύναμον πρὸς τὴν κραυγὴν ἐκείνην τετέλεσται, τὴν ὁποίαν ἔρηξεν ὑπὸ τὸν μολύβδινον οὐρανὸν τοῦ Γολ- γοθᾶ ὁ Θεάνθρωπος.

[Ἐν Ἀθήναις τῇ 13ῃ Σεπτεμβρίου 1901]

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Σ. ΛΥΚΟΥΔΗΣ

✠ ΓΛΥΚΕΙΣ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ✠